

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 19. září 2023 v Praze v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Křikavové a soudců JUDr. Věry Trojanové a JUDr. Pavla Bendy odvolání obžalovaného J. P., nar. dne xxx v xxx, trvale bytem xxx, podané proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 25. 7. 2023, sp. zn. 3 T 44/2023, a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek zrušuje pouze v celém výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 písm. a) tr. řádu se při nezměněném výroku o vině přečinem šíření poplašné zprávy podle § 357 odst. 2 tr. zákoníku znovu rozhoduje takto:

Podle § 47 odst. 1 tr. zákoníku se od potrestání obžalovaného **upouští**.

Ve výroku o uložení ochranného psychiatrického léčení ambulantní formou zůstává napadený rozsudek nezměněn.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 25. 7. 2023 byl obž. P. uznán vinným ze spáchání přečinu šíření poplašné zprávy podle § 357 odst. 2 tr. zákoníku, kterého se měl dopustit tím, že *dne xxx v 18:34 hodin v xxx, pravděpodobně z parku u domu na adrese Xxx, pod vlivem alkoholu zavolal ze svého mobilního telefonu značky Alcatel, z účastnického telefonního čísla xxx na linku tísňového volání 112, jejíž provoz je zajišťován Hasičským záchranným sborem České republiky, po přijetí hovoru uvedl: „Ve stanici Praha Petřiny je bomba. Metra,“ a hovor ukončil, kdy toto sdělení se nezakládalo na pravdě, přičemž následně okolo 19:00 hodin byl policejní hlídkou vypátrán na lavičce v uvedeném parku.*

2. Za uvedené jednání byl nalézacím soudem potrestán podle § 357 odst. 2 tr. zákoníku a § 58 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody ve výměře 3 (tři) měsíců, jehož výkon byl Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 12 (dvanácti) měsíců. Dále bylo podle § 99 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku obžalovanému uloženo ochranné psychiatrické léčení ambulantní formou.
3. Uvedené rozhodnutí obžalovaný napadl odvoláním prostřednictvím svého obhájce, přičemž odvolání směřoval jak do výroku o vině, tak výroku o trestu a uložení ochranného opatření. V podaném odvolání připustil, že skutek skutečně spáchal, ovšem namítl, že není pro nepřičetnost v důsledku své duševní choroby za jednání kladené mu za vinu trestně odpovědný. Dle odvolatele, není obžalovaný aktuálně schopen ani chápat význam trestního řízení a má za to, že charakter jeho duševní choroby jeho trestněprávní odpovědnost zcela vylučují. Ačkoliv rozpoznávací a určovací, schopnosti v inkriminované době nebyly zcela vymizelé, byly dle odvolatele obě snižené tak, že rozsah toho snížení hraničí s vymizením. Obžalovaný namítl, že soud prvního stupně při uložení ochranného léčení pominul, že se obžalovaný již dlouhodobě léčí na specializovaném psychiatrickém zařízení, a to nejenom kontinuální ambulantní formou, ale v případě zhoršení stavu i interní hospitalizací. Odvolatel taktéž vyjádřil nesouhlas s tvrzením znalkyně o nebezpečnosti obžalovaného, kdy je ve věku 43 bezúhonný, přičemž „planý poplach“ který vyvolal, byl jeho první exces z jinak řádného života.
4. Vzhledem ke shora uvedenému odvolatel navrhl, aby odvolací soud svým rozhodnutím změnil odsuzující rozsudek soudu prvního stupně tak, že obžalovaného v plném rozsahu zproští obžaloby a upustí od uložení psychiatrického léčení ambulantní formou.
5. Městský soud v Praze jako soud odvolací ve smyslu § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost odvoláním napadených výroků rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, přičemž přihlížel i k případným vadám, které nebyly odvoláními vytýkány, pokud mohly mít vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Odvolací soud shledal, že na základě odvolání obžalovaného je na místě napadený rozsudek v části zrušit, avšak z jiných důvodů, přičemž výrok o ochranném opatření shledal správným.
6. Odvolatel nezpochybňoval, že se skutek stal tak, jak je ve výroku napadeného rozsudku popsán, a že ho spáchal on. Nesouhlasil toliko se závěrem, že je trestně odpovědným, když byl přesvědčen, že nebyl v době činu příčetný.
7. Jak se odvolací soud přesvědčil, již orgán činný v přípravném řízení trestním pojal pochybnost o duševním stavu odvolatele v době činu, proto zcela správně ve věci přibral znalkyni z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Ta obžalovaného vyšetřila, k dispozici měla jak vyšetřovací spis, tak i zdravotnickou dokumentaci odvolatele, zmapovala vývoj jeho zdravotního stavu od roku 2006 do současné doby a pečlivě zdůvodnila, k jakým závěrům dospěla a proč. Její závěry skýtaly náležitou oporu pro závěr nalézacího soudu, že u obžalovaného nedošlo k vymizení rozpoznávacích nebo ovládacích schopností. Obě tyto schopnosti byly sice sniženy podstatně, ani jedna z těchto schopností však nevymizela zcela. Příčinou podstatného snížení těchto schopností byla xxx porucha v kombinaci s prostou opilostí s tím, že vliv prosté opilosti označila znalkyně za forenzně nevýznamný. Odvolací soud se tedy ztotožnil se závěrem, že odvolatel v době činu nebyl nepřičetný.
8. Odvolací soud při veřejném zasedání zopakoval důkaz provedený již v hlavním líčení, a to znalecký posudek z oboru zdravotnictví odvětví psychiatrie – v popisu skutkového děje v napadeném rozsudku je uváděno, že obžalovaný jednal pod vlivem alkoholu. Ze závěrů znalkyně však je zřejmé, že příčinou podstatného snížení ovládacích i rozpoznávacích schopností obžalovaného nebyl požitý alkohol, ale chronifikovaný xxx proces s negativním vlivem na osobnost, kognici i exekutivu obžalovaného. K požitému alkoholu se znalkyně vyjádřila tak, že vliv prosté opilosti není forenzně významný, neboť prostá opilost způsobila oslabení již primárně defektní volní složky. Odvolací

soud se tak přesvědčil, že obžalovaný spáchal trestný čin ve stavu zmenšené přičetnosti, kterýžto stav vyplynul z jeho duševní poruchy tak, jak u něj byla diagnostikována. Ani stav zmenšené přičetnosti, ani duševní porucha nebyly navozeny vlivem požitého alkoholu.

9. Odvolací soud proto v návaznosti na tento závěr zkoumal, zda je na místě obžalovaného trestat, či zda je možno od jeho potrestání upustit za současného uložení ochranného léčení podle ustanovení § 47 odst. 1 tr. zákoníku. Nalézací soud s odkazem na ustanovení § 58 odst. 1 tr. zákoníku ukládal obžalovanému trest pod dolní hranicí zákonem stanovené trestní sazby, která činí šest měsíců. Z odůvodnění napadeného rozsudku je patrné, že při této úvaze přihlédl nalézací soud zejména k duševní nemoci odvolatele, snížené přičetnosti a dosavadní bezúhonnosti obžalovaného. Odvolací soud akcentuje, že obžalovanému je již více jak čtyřicet let, je plně invalidní (a to v souvislosti s psychickým onemocněním tak, jak je výše uvedeno) – pokud tedy dosud navzdory svému psychickému stavu žil tak, že se nedostal do konfliktu s trestním zákoníkem, uzavřel Městský soud v Praze, že ochranné léčení psychiatrické v ambulantní formě tak, jak bylo nalézacím soudem uloženo, zajistí nápravu obžalovaného a ochranu společnosti lépe než trest.
10. Na základě doporučení znalkyně odvolací soud nepochybuje o správnosti a nezbytnosti uložení ochranného léčení psychiatrického v ambulantní formě. Pobyt obžalovaného na svobodě označila znalkyně z úzce psychiatrického hlediska za pro společnost nebezpečný, když odvolatel je postižen duševní poruchou, při níž může docházet k významnému narušení kontaktu s realitou.
11. Odvolací soud má za to, že dobrovolné léčení není postačující. Je nezbytné, aby odvolatel byl nucen se léčení podrobovat na základě rozhodnutí soudu (dobrovolné léčení může teoreticky kdykoliv ukončit, případně nerespektovat pokyny a doporučení lékaře, včetně neakceptace případné medikace) po bližší neurčitelnou dobu, kdy bude pod odborným dozorem, bude možno kontrolovat, zda užívá medikaci tak, jak je stanovena nyní, či jak bude v případě potřeby změněna. V případě, že režim ambulantní léčby bude porušovat, bude možno na takovou situaci bez zbytečných odkladů reagovat přeměnou ambulantní formy na ústavní. Odvolatel tak bude k léčbě motivován mnohem důrazněji, než pokud by byla vázána pouze na jeho vlastní vůli – ta zjevně může být nepříznivě ovlivnitelná zjištěnou psychickou poruchou.
12. Z důvodů shora podrobně popsanych proto byl napadený rozsudek zrušen toliko ve výroku o trestu (výroky o vině a o ochranném opatření nedoznaly změn) a Městský soud v Praze od potrestání obžalovaného upustil z důvodů tak, jak jsou výše podrobně rozvedeny.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není další řádný opravný prostředek přípustný. Lze však proti němu podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodoval v I. stupni, rozhoduje o něm Nejvyšší soud České republiky. Nejvyšší státní zástupce může podat dovolání pro nesprávnost kteréhokoliv výroku ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, obžalovaný jen pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká, a to pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť by bylo takto označeno. Nezbytný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f) tr. ř., dovolání je možno podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b) odst. 1 písm. a – m) tr.ř. Důvody dovolání je možno měnit jen po dobu běhu dovolací lhůty.

Praha 19. září 2023

JUDr. Monika Křikavová v.r.
předsedkyně senátu